

Ēriks Vilsons

Laimes mala.

Mūsdienu pasaka.

LAIMONIS	dzelzceļnieks
ANNIŅA	viņa sieva
SILVA	pastniece
MIĶELIS	bezdarbnieks, viņas civilvīrs
NIKA	viņu meita
EGONS	jaunības draugs
ALFONS	Nikas klases biedrs

Pirmais cēliens

1.aina

Stacija Latvijas nomalē. Vīrs stacijas ēkas uzraksts LAIMES MALA. Perons. Ir agrs vasaras rīts. Miķelis sēž uz stacijas soliņa. Viņam mugurā apnēsāts izlaiduma uzvalks. Silva ģērbusies mājas drēbēs uzskrien uz perona.

- SILVA Uz kurieni tu esi saposies?
- MIĶELIS Klusē, sievietē.
- SILVA Ko tu atkal esi sadomājis?
- MIĶELIS Kas tev par daļu!
- SILVA Es tevi nekur nelaidīšu.
- MIĶELIS Nelaidēja. Tavs vīrs brauc darbu meklēt.
- SILVA Te tev nav darba diezgan? Sēta sagāzusies, malka neskaldīta, jumts iebrucis...
- MIĶELIS Stāvi pie ratiem.
- SILVA Vai tad mums te ir tik slikti? Nākampavasar sastādīsim kartupeļus, burkānus, kāpostus... gan jau iztiksim.
- MIĶELIS Nafīg man tie kartupeļi. Es esmu mākslinieks, saproties?
- SILVA Gan jau tu ar to dziedāšanu arī nopelnīsi... Kas tev te trūkst? Iztiksim.
- MIĶELIS Man sirds sāp! Sāp... Braukšu darbu meklēt.
- SILVA Miķelīti!... Kādu darbu tad tu tur meklēsi?
- MIĶELIS A, vot tādu, kur vilciens pie durvīm piebrauc, kur riktīga alga un vēl brīvpusdienas. Bet galvenais – cieņa. Cieņa! Priekšā un pakaļā. .
- Uz perona uznāk Laimonis, rokās viņam dzelzceļnieka zizlis. Viņš aizsmēķē.*
- SILVA Tāda darba nemaz nav. Tev taču piedāvāja to...
- MIĶELIS Ko? Tas ir labs darbs? Kas, es jums kāds sūdu vedējs esmu? Sūdu Miķelis?

- SILVA Nu pagaidi, gan jau atkal varēsi uzdziedāt gan ballēs, gan kāzās, gan kristībās.
- MIĶELIS A'vot viņiem es vairs nedziedāšu. Pats aiziešu uz ieraksta studiju un iedziedāšu tādu skaņu plati!... Viņi bikses piedirisīs. Tad varēs pirkt par bargu naudu. Un pirks, kur tad viņi liksies! Visi pirks to Sūdu Miķeļa plati. Pirks raudādami.
- SILVA Tur jau vajag naudu. *Satver viņu aiz piedurknes.* Nebrauc. Man tev kas jāizstāsta.
- MIĶELIS Laid vaļā. Būs man nauda. *Skatās tālumā.* Nu gan nāk. *Izraujas.* Paej nost.
- Var dzirdēt kā tuvojas vilciens. Signalizē pārbrauktuves barjera. Troksnis kļūst arvien skaļāks.*
- SILVA Tu iesi kaut kur aizņemties?
- MIĶELIS Ko?
- SILVA Es saku – iesi aizņemties?
- MIĶELIS Pavācies malā!
- SILVA Tikai pasaki. Ko tu tur darīsi? Es tevi nelaidīšu!
- MIĶELIS Paej nost! Toč, norausies!
- Vilciens apstājas. Atgrūž Silvu un iekāpj vilcienā.*
- Beidz bimbāt! *Svilpiens.* Tu dzirdēji, bābieti! *Vilciens sāk kustēties.* Saproties, pilsētā uzradies viens dakteris, kas pārka... Pērka tos... iekšējos orgānus. Trīs taukšņus varot nopelnīt. Padomā – trīs!
- SILVA *Iet līdz vilcienam.* Ko tu taisies pārdot?

MIKĒLIS Ta hren viņu zin! Acis man pašam vajadzīgas, ausis arī... Nu,.. tie esot pa pāriem. Aknas man ir galīgi dirsā, tās man pašam vajaga. A nieres man ir divas! Saproties, vienu es varētu pārdot. Ar vienu nieri es tak' varu dziedāt? Nekāda vaina, ko?

SILVA *Vilciens uzņem ātrumu. Silva tecinūs skrien līdz. Miķeli! Miķelīti!*
Neskrien prom. Mēs taču tepat varam dzīvot laimīgi.

MIKĒLIS Kur? Te? Laimes malā? Te ir nelaimes mala!

SILVA Nebrauc prom. Nebrauc! Es tev gribēju ko izstāstīt. Tas ir svarīgi!

Pēdējos atvadu vārdus viņi ir spiesti kliegt.

MIKĒLIS Beidz brēkt. Tā ir nauda! Saproties, trīs taukšķi!

2. aina

Silva viena. Apsēžas uz sola. Slauka ar piedurkni acis. Vilciens ir aizgājis. Laimonis ieiet dežūrtelpā. Uz perona stāv Alfons. Pienāk pie Silvas.

ALFONS Nikas mamma.

SILVA Ko?

ALFONS Jums slikti?

SILVA Nē... *Pauze.* Ko tu tik agri?

ALFONS Es no darba braucu.

SILVA Vai tad gaterī tagad ir arī nakts maiņa?

ALFONS Nav jau kas strādā. *Pauze. Izņem vīstokli no somas sniedz Silvai.*
Nododiet Nikai.

SILVA Kas tas ir?

- ALFONS Biezpienmaizītes.
- SILVA Biezpienmaizītes?
- ALFONS Viņai garšo. Pilsētā nopirku.
- SILVA Ko pateikt?
- ALFONS Neko. Vienkārši iedodiet Nikai.
- SILVA Es pateikšu, ka no tevis.
- ALFONS Neko nesakiet. *Izstaipās.* Iešu uz māju.
- SILVA Ej. Ej vien, nosnaudies.
- ALFONS Nekāda gulēšana nesanāks. Jālej mammai tomāti.
- SILVA Tu arī vakarā brauksi uz balli?
- ALFONS Uz balli? Viņa brauc? Nika tā teica?
- SILVA Kopā ar tevi. Vai tad tu brauksi?
- ALFONS Tad jau redzēs. *Iet pa peronu. Atgriežas.* Tikai Nikai neko nesakiet. *Aiziet.*
- 3.aina*
- No dežūrtelpas iznāk Anniņa. Rokās viņai ir sainis. Apsēžas blakus Silvai.*
- ANNIŅA Miķelis aizbrauca?
- SILVA Jā...
- ANNIŅA *Pauze.* Varbūt nācis pie prāta. Darbu sev sameklēs, vai ne? Tas vis nav – pie dīķa bumbierus dauzīt. Vai ne?

- SILVA Jā. Tā jau ir.
- ANNIŅA Tu saki, ka man nav taisnība? Ja gribi ēst, tad rukā. Saproti?
- SILVA Jā... Šodien vēstules atveda?
- ANNIŅA *Sniedz vēstuļu saini. Vesela paka. Pauze* Varbūt ienāksi? Es tev tādu riktīgu kafiju uztaisīšu, tā lai var visu dienu kā bitīte no ziedīņa uz ziedīņu...
- SILVA Man jāiet. Māte vēl jāapkopj.
- ANNIŅA Lai taču Nika.
- SILVA Viņa guļ.
- ANNIŅA Guļ? Uh, ka nodošu struškas. *Pauze* Es aiziešu piekopt, ja tu līdz pēcpusdienai vēl nebūsi, ko? Daudz šodien?
- SILVA *Skatās adreses.* Ir mazliet.
- ANNIŅA Būs labi. Paskat, kā putni čivina. Būs smuka diena. Vai ne?
- SILVA Jā...
- ANNIŅA Būs smuka diena, lai dieviņš nogrābstās!

Tumsa

4.aina

Pēcpusdiena. Durvīs, virs kurām rakstīts „Dežurants”, stāv Laimonis un smēķē. Viņš ir ģērbies tīkliņkreklā uz kura uzvilka dzelzceļnieka veste, galvā formas cepure, rokās signālkarodziņš. Tuvojas vilciens. Laimonis nodzēš cigareti un signalizē, ka ceļš brīvs. Garām aizdrāžas preču vilciens. Dun sliedes. Iestājas klusums. Var dzirdēt kā signalizē automātiskā pārbrauktuves barjera. Pa peronu no labās puses tuvojas Anniņa. Vienā rokā spainis, otrā kaplis. Apsēžas uz sola.

- ANNIŅA Dzi, vecais!
- LAIMONIS Nu?
- ANNIŅA Tavs vilciens jau sen kā aizgājis.
- LAIMONIS Tss... Es gaidu.
- ANNIŅA Ko tad?
- LAIMONIS Ka notiks brīnums.
- ANNIŅA Brīnumi ir tikai pasakās.
- LAIMONIS Mana dzīve ir viena vienīga pasaka. *Klusē*. Reiz sen senos laikos kādā Dieva aizmirstā stacijā dzīvoja dzelzceļnieks...
- ANNIŅA *Turpina*. Dzīvoja kāds dzelzceļnieks ar savu sievu.
- LAIMONIS Visi vilcieni tai skrēja garām.
- ANNIŅA Jā, prečinieki. Tie veda miljonus.
- LAIMONIS Miljonus. Tudi, sudī. Tur bija graudi, nafta, metāllūžņi... Bet neviens neapstājās.
- ANNIŅA Pasažiernieki jau apstājās gan!
- LAIMONIS Jā, tādi sagrabējuši. Dažreiz. Smirdēja pēc čurām...
- ANNIŅA Braukt jau nu varēja.
- LAIMONIS Vilcieni skrēja šurpu, turpu. Tur sēdēja pilsoņi un pilsones nosvīdušām pakaļām mīkstās dermatīna atzveltnēs un pārvietojas no vienas lielpilsētas uz otru. Viņiem rokās bija kafijas tases, kūkas gabaliņi, vīna glāzes, vai alus kausi...
- ANNIŅA Lai tak viņi brauc ellē ratā ar saviem alus kausiem. Kāda tev tur daļa!

- LAIMONIS Man jau tur nav nekādas daļas, bet tas dzelzceļnieks sapņoja, ka reiz šis ātrvilciens apstāsies un viņš iekāpis iekša, apsēdīsies pie loga. Izvilks no plastmasas maisiņa aukstu alu un...
- ANNIŅA Nekādu alu tev vairs neredzēt! Ar kapli tu man norausies, nepaliec nu bēdīgs. Alu tev...
- LAIMONIS Es zinu... Bet, vai... kā gribās! *Klusē.*
- ANNIŅA Kartupeļi tādi kraupaini...
- LAIMONIS Ak šitā gan!
- ANNIŅA Dzi, vecais!... Es tevi ar skābputru uzcienāšu.
- LAIMONIS Kam man tava skābputra!
- ANNIŅS Kartupelīšus ar visu mizu uzlikšu...
- LAIMONIS Es tev par alu, tu...
- ANNIŅA Nu, nāksi?
- LAIMONIS Ej, ej! Liec vien tos kartupeļus vārīties.
- ANNIŅA *Pauze* Un tiešām par veseliem trīsdesmit tūkstošiem to nieri, ko?
- LAIMONIS Par trīs tūkstošiem.
- ANNIŅA Tā ir liela nauda. *Pauze* Tu savējo pārdotu?
- LAIMONIS Nē. Ne par ko!
- ANNIŅA Pat manis dēļ ne?
- LAIMONIS Tad es alu vairs nevarēšu dzert.
- ANNIŅA *Pauze* Varbūt man arī aizbraukt?

- LAIMONIS Sasapņojusies. Viņiem vecu vecēņu nieres nevajag.
- ANNIŅA Nemaz tik veca jau neesmu.
- LAIMONIS Muzeja eksponāti mēs esam. Un ko dakteri ar to tavējo iesāks? Ieliks burkā lai ļaudis smejas. Esi nu mierā. Mūsējās viņiem nav vajadzīgas.
- ANNIŅA Ja es būtu kādus desmit gadus jaunāka! *Nopūšas* Un ko ta' Silva teica?
- LAIMONIS Ko teica? Laimīga bija. Sita tamburīnu, smējās uz dziedāja psalmus. Beidzot Miķelis uzsācis biznesu.
- ANNIŅA Ej taču tu...
- LAIMONIS Vāri tik kartupeļus. Nekāds bizness mums nesanāks.
- ANNIŅA *Iet uz durvīm* To maiciņu novelc un uzstīvē formas kreklu! Cilvēki atbrauks.
- LAIMONIS Ta' kas te brauks!...
- ANNIŅA Pa logu redzēs!
- LAIMONIS Kas man! Lai skatās kā aborigēni dzīvo. Nav viss vēl kājas atstiepuši.
- ANNIŅA Uzvelc taču formas kreklu! Dzirdi! Nedabūsi kartupeļus!
- LAIMONIS Ej tu dillēs ar saviem kartupeļiem!
- ANNIŅA Tu saproti, ka tu mani blamē. Nu, uzvelc, lai ir pēc reglamenta!
- LAIMONIS Pēc reglamenta! Pēc reglamenta man tevi nemaz nevajadzēja precēt!
- ANNIŅA Nekādu skābputru tu arī nedabūsi un... Un, ja tu vēl ko gribēsi, tad...
- LAIMONIS Diez, ko es vēl varētu gribēt! Kas man vēl no tevis vēl tāds būtu vajadzīgs, ko? *Anniņa atmet ar roku.* Un nevajag man to tavu skābputru! Pēc reglamenta tu pat kartupeļus ar to flurķi iekštelpās nedrīkstī vārīt! Padūmajēš... Pēc reglamenta!

Anniņa aiziet.

5.aina

Nāk Nika. Viņa ir izaicinoši ģērbusies un nedabīgi spilgti sakrāsojusies. Nikola apsēžas uz sola.

LAIMONIS Tev skropstu tuša tur... *Rāda.*

NIKOLA Iedod cigareti.

LAIMONIS Paņem kabatas drāniņu.

NIKOLA Ir tev?

LAIMONIS Žagarus tev, ne cigaretes!

NIKOLA Laid mani!

Iznāk Anniņa. Nikola aizskrien.

ANNIŅA Laimon!

LAIMONIS Kas ir, vecā?

ANNIŅA Ko nedod mieru skuķim? Salātus atnes. *Laimonis nekustas.* Vai tu iesi?

LAIMONIS Vienu lietu gan tu varētu izandelēt.

ANNIŅA Pupas?

LAIMONIS Nē. Mēli.

ANNIŅA Ej takš tu!

6.aina

Laimonis aiziet. Nāk Silva.

SILVA Tu Niku neredzēji?

- ANNIŅA Nemanīju viss.
- SILVA Pilsētnieks taču vēl nav nācis?
- ANNIŅA Kas noticis?
- SILVA Nika atkal satrakojusies. Brauks uz diskotēku. Viena pati.
- ANNIŅA Lai tik brauc, meitēns! Cik tad tev bija, kad sāki pa ballēm braukāt?
- SILVA Jā, jā... Tev jau viegli runāt! *Pauze* Saki, vai bez vienas nieres cilvēks var dzīvot?
- ANNIŅA Var, un dzīvo. Kā tik tagad cilvēki nedzīvo! Ņem un dzīvo. Tikai alu nedrīkst dzert. Kas tad ir?
- SILVA Nekas. Ak, alu nedrīkst?
- Nāk Nikola. Iet lepni garām.*
- SILVA Tev kauna nemaz nav?
- ANNIŅA Nikola, mīļumiņ, norauj uz zemi to bruncīti, visu dibenu var redzēt!
- SILVA Pagaidi tikai, tēvs atbrauks un noslānīs.
- NIKOLA Ne nu slānīs, nekā!
- ANNIŅA Un to lūpu krāsu noslauki meit', izskatās kā staigulei.
- NIKOLA Nu, un?
- Laimonis nāk.*
- LAIMONIS Nav nekāda vaina... Tu laidīsi uz ballīti?
- NIKOLA Jā, braukšu pamīcīties.
- SILVA Un to tu sauc par dejošanu?

NIKOLA Būšu uz rīta pusi – Garbānu brālīši mani ar auto atvedīs.

SILVA Auto? Ar to lūžņu kaudzi?

NIKOLA Ar tevi vispār neviens nerunā!

ANNIŅA Pasarg' Dievs! Tie vēl nav nositušies?

LAIMONIS Nav dzirdēts.

SILVA Nekur tu nebrauksi!

NIKOLA A vot, braukšu gan!

SILVA Es... Es tevi atkal uz specskolu aizsūtīšu!

NIKOLA Oi, oi... Kā nobijos!

LAIMONIS *Silvai* Pagaidi... Nika, nāc, es tev kaut ko parādīšu!

NIKOLA Nu, kas atkal?

LAIMONIS Pīkai mantinieki uzradušies. Nāc!

NIKOLA Kad tad?

LAIMONIS Pagājušajā naktī. Manā skapī migu uztaisījusi.

NIKOLA Daudz?

LAIMONIS Nāc.

Laimonis un Nikola aiziet.

SILVA Un par savu kaķīti pat nesapņo! Tu vecaimātei pat šīberi nevari iznest.
Izšņauc degunu.

ANNIŅA Kuš, kuš! Gribi, es tev kartupelīšus ielikšu?

SILVA Paldies, tev... Paņemšu ar, jo... vairs jau nepaspēšu. Anniņa... *Pauze.* Vai tu esi laimīga?

ANNIŅA Nezinu. Man jau nav laika par to domāt... Tas pagāns jāvaktē, ka nesadara muļķības.

Nāk Laimonis un Nikola.

NIKOLA Mammu, viņiem pat actiņas nav atvērušās! Tu man ļausi paturēt?

ANNIŅA Laimoni! Nāk!

NIKOLA Ienāc, paskaties.

SILVA Liec mani mierā.

NIKOLA Viņi tādi maziņi, maziņi.

LAIMONIS Bābas, pavācās nost no perona malas!

Silva seko Nikolai. Laimonis uz perona. Lēnām tuvojas pasažieru vilciens. Svilpj. Apstājas. Laimonis dod signālu. Vilciens dodas tālāk.

7.aina

No vilciena nāk Egons. Viņam rokā lielveikala plastmasas maisiņš. Apstājas, slauka sviedrus ar kabatas lakatiņu. Pa durvīm izskrien Nikola un noskatās aizejošajā vilcienā, tad apsēžas uz soliņa. Iznāk Anniņa un Silva. Viņai rokā spainis ar kartupeļiem.

SILVA Paldies, Anniņ! Kā lai es tev atlīdzinu?

ANNIŅA Ko nu, ko nu! Ēdiet uz veselībām! Laimonīti! Aiztecēsi vēlreiz uz mazdārziņu. Es dillītes aizmirsu.

LAIMONIS Tu mani sūti dillēs?

ANNIŅA Nu, aizej gan, Laimīti!

LAIMONIS Laimīti! Laimīti!

SILVA Saki, lai nāk uz māju. Man vajag palīdzēt māti izcilāt.

ANNIŅA Viņa jau skriešot pa taisno uz balli?

LAIMONIS Kā tad! Aizbrauks ar Miķeļa vellapēdu. Kas tur! Jaunai neprecētai.

ANNIŅA Laimoni!

LAIMONIS Nu, bet kad puisi tā gribās! Meitietis tāds, ka pakaļā mietu var nolauzt, bet jūs neļaujiet iet uz to dančiem! Terors un vardarbība, ka es saku!

ANNIŅA Vai tu vilksies, pagāns?

Laimonis aiziet. Anniņa ieiet dežūrtelpā, Silva pa labi šķērso peronu.

8.aina

Pienāk Egons. Abi apstājas. Skatās viens uz otru.

EGONS Labadiena.

SILVA *Turpina ceļu.* Sveiki, sveiki!

EGONS Es nu esmu klāt.

SILVA Piedodiet?

EGONS Egons.

SILVA Kāds Egons?

EGONS Nu... Ē... Tas pats.

SILVA Nesapratu.

EGONS Nu... es par to naudu.

- SILVA Miķelis jums ir parādā? Cik?
- EGONS Es atnesu.
- SILVA Ko atnesāt?
- EGONS To miljonu!
- SILVA Miljonu? *Brīdi vēro.* Dievs, žēlīgais!
- EGONS Kas tev... Slikti?
- SILVA Egons?
- EGONS Nu, jā! Tā nu ir sanācis. *Paceļ maisu* Te viņš ir. *Pauze.* Te, maisiņā. Tas miljons... Tā nu viņš ir. Sagrabināju, kā smeļies.
- SILVA Kāpēc... Kāpēc tu... Kāpēc tu atbrauci?
- EGONS Kā kāpēc? Nu tāpēc, tāpēc, ka...*pauze* Tāpēc, ka es tevi mīlu.
- 9.aina*
- No stacijas iznāk Anniņa.*
- ANNIŅA Es tev ieliku burkānus zupai un sunim kauliņus arī. Liellopu.
- SILVA Miljons... *Anniņai* Paldies. Burkānus? Man tikai zupai.
- ANNIŅA Es ielikšu kādu vairāk. Pagrauzīsi kādu vitamīniem, neskādēs.
- SILVA Paldies, Anniņ! *Pēc brīža*Egonam. Es...
- EGONS Nekas, nekas. Es pagaidīšu. *Pauze* Laiks man vēl ir.
- Apsēžas uz soliņa, ieliek maisiņu klēpī. Silva iet pie Anniņas.*
- ANNIŅA Kas tas par vīreli?
- SILVA Tas? Nezinu. Kaut kāds iebraucējs. Paldies! *Paņem dārzeni maisu*

ANNIŅA Miķeli meklēja?

SILVA Nē. Nepareizā pieturā izkāpis.

ANNIŅA *Vēro Silvu.* Kas ar tevi? Slikti?

SILVA Tā kā sirdī iedūra.

ANNIŅA Nāc, es iedošu drapes.

SILVA Slāpst.

ANNIŅA Nāc.

Abas ieiet iekšā.

10.aina

Nāk Laimonis. Rokā viņam diļļu kumšķis. Apstājas, vēro Egonu.

EGONS Sveiki, Laimoņonkul!

LAIMONIS Ko tu te dari?

EGONS Pakaļ atbraucu. Mēs brauksim prom.

LAIMONIS Uz kurieni? Viņai taču ir ģimene. Vīrs, meita.

EGONS Nu, mūsu laikos jau var arī pašķirties. Dzīvo, dzīvo un pēc tam katris uz savu pusīti.

LAIMONIS Paklau, Egon... Kur tu agrāk biji?

EGONS Es, ēēē... Naudiņu pelnīju.

LAIMONIS Naudiņu pelnīji. *Pauze* Kā tu pelnīji to naudu?

EGONS *Brīdi klusē.* Puķītes audzēju. Paskaties kādas man rociņas, zemīte ieēdusies aiz nagiem.

LAIMONIS Daudz sapelnīji?

EGONS Bišķīt sapelnīju.

Egons izņem no kabatas avīžu papīrā ietītas maizītes. Ēd.

Il.aina

Laimonis grib iet uz durvīm. Nāk Nikol, stumdama vīriešu divriteni ar tukšām riepiem. Apstājas pie sola. Nošņaukājas.

NIKOLA Vari piepumpēt šitai grabažai riepas!

LAIMONIS Nē, nevaru.

NIKOLA Nu, bļoda! Tu ar tām vecenēm esi uz vienu roku?

LAIMONIS Nu, ko tu brēc uz mani! Ko brēc! Pumpē pati!

NIKOLA Man nav pumpja, vai tad tu neredzi!

LAIMONIS Nu, to es tev sameklēšu!

Durvīs parādās Anniņa.

ANNIŅA Vai tu drīz nāksi? Kartupelīši jau vārās!

LAIMONIS Nenākšu. Man nav vaļas – ar meitām, re, jāfiltrē!

NIKOLA Jāflirtē, nevis jāfiltrē!

LAIMONIS Man jau vairs nav tie gadi! Flirtēt? Tagad atlicis vienīgi ar filtrēšanu nodarboties. Nu, tūlīt atnesīšu tev to pumpi...

Laimonis ieiet durvīs.

ANNIŅA Tu kartupelīšus ēdīsi?

NIKOLA Bļāviens! Lieciet mani mierā ar saviem kartupelīšiem!

- ANNIŅA Ko tu brēc?
- NIKOLA Ko tu mani izbestī? Atšujieties no manis! *Paiet sāņus un slauka degunu.*
- ANNIŅA Nu, nu! *Ierauga Egonu.* Vai!... Egons! Jūs taču esat Egons! Vai dieviņ! Es pirmīt nepazinu. Un Laimonis man nekā nesaka!...
- EGONS Sveikiņi!
- ANNIŅA Mūsu pusē! Un kāds... Tāds pilnīgāks palicis. Smukāks. Vai uz ilgu laiku?
- EGONS Nē... Es tikai... Man...
- ANNIŅA *Egonam.* Vai kartupelišus drīkst piedāvāt?
- EGONS Paldies, man ir maizītes.
- ANNIŅA *Nikai.* Meitiņ, nāc – ieēdīsim kartupelišus, aprunāsimies...
Nāk Laimonis. Rokās pumpis.
- LAIMONIS Ko viņa ar vecām grabažām runās! Vai tad tu neredzi – skuķis uz balli pošas!
- NIKOLA Es neesmu nekāds skuķis!
- LAIMONIS Dzirdēji! Rādi nu šurp!
- ANNIŅA Laimoni!
- LAIMONIS Stāvi pie ratiem.
- ANNIŅA *Nikolai* Nu padomā – kur tu jauna, nevainīga meitene nakts laikā tā skriesi! Pie tiem dzērājiem!...
- LAIMONIS Nevainīga? Nu, to vis nevar zināt!

- ANNIŅA Vai tu klusēsi, sakārni!
- NIKOLA Ko jūs visi no manis gribat?
- ANNIŅA Viena pati? Nakts laikā?
- NIKOLA Kāpēc viena? Tur būs puīšu cik uziet.
- ANNIŅA Puīši? Un to tu sauc par puīšiem?
- NIKOLA Tu jauna nekad neesi bijusi? Uz ballēm neesi skraidījusi, Anniņas tant'?
- LAIMONIS Kā nu ne! Ka tik var pamīcīties.
- ANNIŅA Ko tu muldi!
- NIKOLA Un tu domā, ka es nezinu, kā jūs sadzērušies ar divriteni no zaļumballes braucāt un grāvī iekritāt?
- ANNIŅA Ko?
- NIKOLA Vai tad tā nebija?
- LAIMONIS Bija, bija! Pie manis vēl pa logu līda!
- ANNIŅA Es atslēgu biju mājās aizmirsusi un...
- LAIMONIS Jā, jā... Zinu to atslēgu. *Nikolai*. Skrūvē tik virsū. Tā... Un tagad pumpē.
- NIKOLA Es taču nemāku!
- LAIMONIS Nu, tad mācies!
- NIKOLA Tas gaiss taču nāk ārā!
- LAIMONIS *Aplūko riteni* Tur jau ventiļa nav!

- ANNIŅA Paliec vien mājās, Nikolij.
- NIKOLA *Laimonim* Priekš kam tie ventiļi ir vajadzīgi?
- LAIMONIS Saproti, ja nav ventiļa, tad riepu nav iespējams uzpumpēt!
- NIKOLA Bļoda! Nafig tas ventilis vispār vajadzīgs?
- ANNIŅA *Laimonim* Tu jau visu laiku uz svešām meitām acis meti!
- LAIMONIS Ventilis darbojas kā tāds drošības vārsts... *Anniņai* Bet tu toreiz atvilkieš tikai no rīta... tāda sasmaržojusies?
- NIKOLA *Nomet pumpi* Stulbā cūka!
- ANNIŅA Kartupeļus tu vairs nedabūsi!
- LAIMONIS Dikti man vajag! *Nikolai* Atnes man ventiļus, tad arī pumpēsīm...
Anniņai Nu, ko tu vēl gribi?
- ANNIŅA Prečinieks nāk!
Laimonis atņem Anniņai signālkarodziņu un cepuri. Nostājas postenī.
- LAIMONIS Ej, sargā savus tupeņus. Tas ir mans pienākums!... *Paceļ zizli*
- ANNIŅA Mīļo Laimonīt...
- LAIMONIS Mīļo Laimonīt... Un, tad, kad tu man „ragus” ar to trompetistu uzliki?
- ANNIŅA Ko tu runā! Tu pats biji aizgājis ar veikalnieci uz krastmalu alu noprovēt!...
- LAIMONIS Jā, jā... Un tikmēr tu pūti šim trompetē?
- ANNIŅA Laimon!... Tas tak bija sen... Viņš līda bučoties! Es jau neko!...
- LAIMONIS Elsi vien! Piesarkusi kā tāds semafori!

ANNIŅA Nu, ko tu... tās vecās lietas... Tas tak bija tik sen!

LAIMONIS Man tas bija vakar...

Nāk vilciens un aizrīb garām. Redzam, ka Laimonis ar Anniņu skaidrojas, bet nekas nav dzirdams, jo nomāc vilciena troksnis, tad tas paskrien garām un izgaist tālumā, Laimonis atmet kā atgaiņādamies, ar roku un iet pa peronu prom. Anniņa viņam pakaļ. Aiz viņiem Nikola.

ANNIŅA Laimoni! Laimonīti!

NIKOLA Kur lai es tagad tos ventiļus rauju?

Nikola iet viņiem pakaļ. Vilciens dun tālumā. Var dzirdēt pārbrauktuves signālu.

12.aina

Skandāla laikā ir atnākusi Silva un apsēdusies blakus Egonam.

SILVA Miljons?

EGONS Es tev rakstīju.

SILVA Un tā visa ir tur? *Norāda.*

EGONS Jā. *Noglāsta maisu*

SILVA Ko tu tagad gribi? *Pēc brīža.*

EGONS Tevi.

SILVA Tu pat neesi apjautājies, kā es te dzīvoju!

EGONS Kā tu dzīvo?

SILVA Labi dzīvoju.

EGONS Mamīte vēl dzīva?

SILVA Dzīva, dzīva...

EGONS Bet manējā nomira.

SILVA Sen?

EGONS Pavasarī. *Brīdi klusē.* Vai tu esi laimīga?

SILVA Es? Es nezinu. *Pauze.* Ko mēs tagad darīsim?

EGONS Dzīvosim. Dzīvosim kopā.

SILVA Bet... Bet ja es saku – nē?

EGONS Tad es tevi gaidīšu.

SILVA Tu gaidīsi?

EGONS Gaidīšu.

Silva iet prom.

13.aina

Nāk Laimonis. Viņam pakaļ tecīņus skrien Anniņa. Pēc tam Nikola.

LAIMONIS Beidz taisnoties.

ANNIŅA Par ko man taisnoties! Pat prātā nenāk! Vai! Tu kartupeļus noņēmi?
Vai, Dieviņ! Vai, Dieviņ!... Nu būs putrā! *Ieskrien iekšā.*

NIKOLAS Tu man sadabūsi to ventili, Laimoņonkul?

LAIMONIS Nav man nekāda ventiļa. Man visi ventiļi ir beigušies!

*Laimonis ieiet, aizcirzdam durvis. Nikola nostājas pie divriteņa.
Skatās uz Egonu.*

NIKOLA Nu, interesanti bija?

- EGONS Kā lūdzu? *Pauze.* Jūsu vārds ir Nika?
- NIKOLA Jums es neesmu nekāda Nika!
- EGONS Redziet, es un jūsu māte... Mans vārds ir Egons.
- NIKOLA Nu un?
- Uznāk Alfons.*
- ALFONS Nika!
- NIKOLA Es esmu aizņemta.
- ALFONS Ko tad tu dari?
- NIKOLA Ar vīriešiem runāju.
- ALFONS Kur tad viņi ir? Labdien!
- EGONS Sveikiņi!
- ALFONS Re, riepas tukšas.
- NIKOLA Pati redzu!
- ALFONS Kāds ir izskrūvējis ventiļus.
- NIKOLA Es pat zinu, kurš tas ir! *Egonam.* Viņa bija jums brūte?
- EGONS Es, mēs... Mēs esam klases biedri!
- NIKOLA Jūs taču esat vecs!
- ALFONS Nika!
- NIKOLA Kas atkal?
- ALFONS Baigi karsts. Aizejam nopeldēties!

- NIKOLA Pagaidi!
- ALFONS Tava mamma teica, ka tu gribot... Nu...
- NIKOLA Nu un?
- ALFONS Nē, nekas... *Pauze* Nebrauc!
- NIKOLA Atsujies!
- ALFONS Nedusmojies!
- NIKOLA Nu ko tu man mozgas ļečt?
- ALFONS Te jau der lielā autiņa ventiļi! Vai ne?
- NIKOLA Ko blenz kā rallists uz blondīni? Vai es zinu! Nu?
- ALFONS Es izskrūvēšu un atnesīšu?
- NIKOLA Nu, tad ej un skrūvē.
- Alfons aizskrien.*
- NIKOLA Kas viņa jums bija?
- EGONS Mēs draudzējāties...
- NIKOLA Ar viņu nav iespējams draudzēties! Kā jūs draudzējāties?
- EGONS Mēs bijām klases biedri.
- NIKOLA Kniebāties?
- EGONS Kā lūdzu?
- NIKOLA Nu? Mīlējāt manu māti?
- EGONS Es... Nu, kā lai to saka!...

- NIKOLA Tā arī vajag teikt.
- EGONS Es... Es...
- NIKOLA Aizmirstiet! Tur nekas nesanāks. Es neļaušu.
- EGONS Bet, bet...
- NIKOLA Ko stostāties! Viņai nav laika te kniebties pa kaktiem. Silvai par savu ģimeni jā rūpējas, sapratāt? Par mani, manu fāterīti un veco memmi. Skaidrs?
- EGONS Jūs mani laikam nepareizi... Es... Mēs...
- NIKOLA Es visu pareizi sapratu! Mamma par jums man stāstīja.
- EGONS Stāstīja? Ko tad?
- NIKOLA Pasakas. Pasakas pirms gulētiešanas. Kā jūs esot solījis atgriezties un nolikt viņai pie kājām miljonu... *Smejas.* Kas jums tajā maisā?
- EGONS Nauda.
- NIKOLA Daudz?
- EGONS Miljons.
- NIKOLA Nelej!
- EGONS Paskatieties. *Grib atvērt maisu.*
- Nāk Alfons.*
- ALFONS Es netieku iekšā. Tajās darbnīcās. Tur ir dažas vecas riepas. Atnāc.
- NIKOLA Ko tu gribi?
- ALFONS Ielien tu pa logu un atkrampē. Es nevaru.

NIKOLA Nevajag tik daudz pierīties!

ALFONS Nu, zini ko!... Ne jau man tie ventiļi vajadzīgi!

NIKOLA Eh jūs... Vīrieši! *Egonam* Par to miljonu mēs vēl parunāsim!

Abi prom. Egons nopūšas un ar kabatas lakatiņu noslauka sviedrus.

14.aina

Nāk Silva.

SILVA Ko tu gribi no manis?

EGONS Nāc apsēdies. *Brīdi klusējis.* Reiz dzīvoja puisis, kurš bija iemīlējies savā klases biedrenē. *Pauze.* Viņa viņu nemīlēja. Viņš staigāja pakaļ, kā sunītis pavasarī, katru rītu sagaidīja pie mājas un nesa somu līdz skolai. Ietaupīja savu kabatas naudu un pirka visādus kārumus, visādi viņu lutināja, bet viņa tikai smējās. Reizēm viņš centās skolas ballītēs uzaicināt savu princesi uz deju. Bet vienmēr dabūja „groziņu”. *Pauze.* Meitene mīlēja kādu citu puisi. Lielāko dauzoņu visā skolā. Vietējās skolas ansambļa solistu. Kurš dziedāja tik skaisti... Dziedāja tik skaisti, ka acis šai meitenei tapa valgas viņā klausoties. Viņam bija grūti uz to noskatīties un viņš nolēma aizbraukt. Aizbraukt no šī nolaistā ciematiņa, stacijas, kur visi vilcieni skrēja garām, no meitenes, kura viņu nemīlēja... Viņš jau bija sakravājis ceļa somu un nolēmis mācīties citās skolās un tad, izlaiduma ballē, kad šis viņas puisis ar brīnišķīgo balsi dziedāja vienu no visskaistākajām dziesmām, šim nabaga nelaimīgajam sapņotājam necerēti laimējās. Meitene pati viņu uzlūdza uz deju. Tas bija beidzamais valsis. Viņš jutās kā debesis. Vismaz tā laikam debesīs jūtas, viņš domāja. Sirds dauzījās kā neprātīga, plaukstas bija nosvīdušas un tad viņš meitenei teica – „Brauc man līdz”! – Bet meitene tikai smējās, griezās dejā, klausījās sava mīļotā solista balsī un atbildēja – „Noliec man pie kājām miljonu un es braukšu”! – *Pauze.* Es tev rakstīju. Kāpēc tu neatbildēji?

SILVA Man tev nebija ko teikt.

EGONS *Saņem viņas roku.* Es atbraucu tev pakaļ.

SILVA Laid vaļā!

EGONS Neaizej.

SILVA Tavs vilciens nāk.

EGONS Pagaidi!

Silva izraujas un aiziet. Iepriekšējās ainas laikā atkal uz perona ir uznācis Laimonis. Tuvojas pasažieru vilciens, kas dodas atpakaļ uz pilsētu. Tas apstājas. Signalizē un atkal dodas ceļā. Egons joprojām stāv uz perona.

Otrais cēliens

1.aina

Pievakare. Uz perona Alfons un Nikola. Viņi atkal labo velosipēdu.

ALFONS Tu esi sadragājusi kameru. Tā ir lupatās!

NIKOLA Es jau tikai dažus metrus nobraucu, līdz sapratu, ka izlaists gaiss!

ALFONS Nu, blondīne!

NIKOLA Atpisies.

ALFONS Ko tu teici? *Turpina darboties.* Kāpēc tu tā runā?

NIKOLA Tā visi runā.

ALFONS Visi? Es tā nerunāju. *Turpina darboties.* Tu tur... Tev tur noķēpājies.

NIKOLA Kur? Es neredzu...

- ALFONS Ne jau uz vēdera. Augstāk... Tur zem kreisās krūts.
- NIKOLA Kur? Eh bļoda! Jāiet izmazgāt... *Pauze* Kā tu to pateici!
- ALFONS Ko es tādu pateicu?
- NIKOLA Tev... Zem krūts... Tā kā literatūras učene. Bērnu liek pie krūts.
- ALFONS Nu, jā... Vai tad tā nesaka?
- NIKOLA Zem pupa. Tev tur, zem kreisā pupa!... Mēs, sievietes, sakām – pupi. Tev patīk mani pupi? *Smejas* Tu nosarki?
- ALFONS Nemaz ar, nē...
- NIKOLA Nosarki, nosarki!... patīk?
- ALFONS Liec mani mierā!
- NIKOLA Tu vispār kādu sievieti ar plikiem pupiem esi redzējis... Bez mammas, ko?
- ALFONS Nu, zini... Ai! Nagu nolauzu.
- NIKOLA Parādi! Gribi, es papūtīšu?
- ALFONS Dikti vajag! Nenosmērē rokas!
- NIKOLA Esi?
- ALFONS Esmu.
- NIKOLA Melo...
- ALFONS Cik tik uziet!
- NIKOLA Lej vien! Kā tas notika?
- ALFONS Nu... Vienai meitenei? Viņa ģērbās.

- NIKOLA Droši vien tu slepus lūrēji?
- ALFONS Slepus? Nē... Tas bija pēc peldēšanās. Jau bija gandrīz tumšs un viņa nekautrējās, pārgērbās man tieši blakus... Jā, un man pat likās, ka viņa grib lai es redzu.
- NIKOLA Es?
- ALFONS Jā.
- NIKOLA Melo.
- ALFONS Tas bija aizvakar.
- NIKOLA Tu esi lūriķis.
- ALFONS Tev ir skaistas krūtis.
- NIKOLA Ej dirst!
- ALFONS Tagad tu nosarki?
- NIKOLA Strādā! *Tīra traipu.* Ko bolies?
- Nikola ieiet dežūrtelpā.*
- 2.aina*
- Nāk Egons. Viņš ir aizsies un noguris.*
- EGONS Vai tā... Nikola... Kur tā meitene palika?
- ALFONS Aizgāja.
- EGONS Tu... Jūs... Vai varētu man palīdzēt?
- ALFONS Kā?

- EGONS Vai jūs varētu aiziet līdz Nikolas mātei un pateikt, ka... Nē, labāk es uzrakstīšu! Aiziet līdz Nikolas mājām un...
- ALFONS Nevaru. Es apsolīju velosipēdu salabot.
- EGONS Es samaksāšu!
- ALFONS Samaksāsi? Par ko?
- EGONS Kā – par ko? Par pakalpojumu!
- ALFONS Kādu pakalpojumu?
- EGONS Es jums lūdzu izpildīt vienu uzdevumu... Jūs to izpildāt un es jums maksāju!
- ALFONS Cik? Cik jūs par to esat gatavs maksāt?
- EGONS Nu, es nezinu... Cik jūs prasāt?
- ALFONS Es neko neprasu.
- EGONS Nu... Ar divdesmit santīmiem pietiks? *Pauze* Nu, labi – vienu!
- ALFONS Ko – vienu?
- EGONS Latu.
- ALFONS Latu?
- EGONS Par maz? Jūs gribat vēl vairāk?
- ALFONS Jums tas ir ļoti svarīgi?
- EGONS Jā... Ļoti!
- ALFONS Tad es to izdarīšu!
- EGONS Ņemiet naudu.

- ALFONS Nevajag! Paturiet to sev!
- EGONS Vai tad jums tā nav vajadzīga?
- ALFONS Ir.
- EGONS Nu, tad... Kāpēc jūs neņemat?
- ALFONS Pasakiet Nikolai, ka es drīz būšu atpakaļ. Ak, jā... Es riepu uzliku. Tikai jāpiepumpē. Mākat? *Aiziet.*
- EGONS Mēģināšu.
- Egons nemākulīgi piestiprina pumpi un pumpē. Nāk Nikola.*
- NIKOLA Paskat! Mammas draudziņš pielikts pie darba. Man jau likās, ka esat aizbraucis!
- EGONS Man... Es biju aizgājis uz... Uz vietu, kur pavadīju... Nu, kur, mēs ar mammīti tolaik dzīvojām. *Skatās uz savām rokām* Nosmērējos. Kur lai nomazgā?
- NIKOLA Ieejiet dežūrtelpā pie Laimoņa.
- Egons aiziet.*
- 3.aina*
- Nikola knibinās ap divriteni. Nāk Silva.*
- SILVA Ņem!
- NIKOLA Kas tas ir?
- SILVA Ventiļi. Es izskrūvēju.
- NIKOLA Kas, man tagad tev rokas jābučo?
- SILVA Tu vari braukt... Skrien tik prom.

- NIKOLA Ej tu zini kur!
- SILVA Es tev naudu iedošu! Cik tur tas pasākums maksā?
- Nāk Alfons. Nika uzkāpj uz divriteņa un brauc pa peronu.*
- ALFONS Te jūs esat. *Sniedz zīmīti.* Tas jums.
- SILVA Kas tas ir?
- ALFONS Tas dīvainais vīrelis iedeva.
- SILVA *Nikolai.* Tu ņemsi to naudu?
- NIKOLA Man tavu naudu nevajag. *Alfonam.* Trīcvaidziņ, paskaties kā es māku!
- Nikola aizbrauc aiz stacijas ēkas. Dzirdams kā velosipēds nogāžas.*
- ALFONS Divdesmit procentu nelaiimes gadījumu uz pasaules notiek pēc vārdiem: „Paturi manu alus kausu”, bet sešdesmit pēc teksta: „Paskaties kā es māku”!
- SILVA Uzmani viņu.
- ALFONS Es viņu? Tas ir tāpat kā cīnīties ar cunami.
- NIKOLA *Aiz stūra* Noķer mani!
- ALFONS Piedodiet, Nikas mamm’. Es nu skriešu.
- Nikola un Alfons prom. Silva viena.*
- 4.aina*
- Viņas uzmanība pievērsta plastikāta maisīnam. Viņa to atver. Skatās.*
- Nāk Egons.*
- SILVA Tā nauda ir īsta?

- EGONS Es ceru.
- SILVA Saki man kaut ko.
- EGONS Es tevi mīlu!
- SILVA Tas nav tas... *Pauze* Ko lai es daru?
- EGONS Es nezinu...
- SILVA Tu taču esi vīrietis...
- EGONS Tas ir jautājums?
- SILVA Palīdzi man! Ko lai es daru?
- EGONS Brauc man līdz!
- SILVA Es mīlu Miķeli.
- EGONS Bet mani?
- SILVA Tevi? *Skatās uz Egonu.* Ko tu rakstīji vēstulēs? To, ka tu mani mīli?
- EGONS Nē... Ne īsti. Par to cik esmu nopelnījis.
- SILVA Un nevienu mīļu vārdu?
- EGONS Nesapratu.
- SILVA Par to, ka ilgojies pēc manis, vēlies pieglausties, noskūpstīt?
- EGONS *Pauze.* Vai tad tu tās neesi lasījusi?
- SILVA Nē. *Pauze.* Nauda jau nav mīlestība.
- EGONS Braucam?

Nāk Laimonis ar Anniņu. Abi ir saposušies.

5.aina

- ANNIŅA Vai varēsi uzmanīt mūsu saimniecību uz pusstundu?
- SILVA Labi, labi...
- LAIMONIS Mēs iesim uz „špacīren”.
- SILVA Nu, jā... Ejiet, ejiet...
- ANNIŅA Gribam aiziet līdz dīķim. Iemērsim kājas...
- SILVA Ko?
- LAIMONIS Viņas augstība saka, ka grib aiziet līdz dīķim. Tu mani dzirdi ar?
- SILVA Dzirdu, jā...
- ANNIŅA Ja zvana, tad tu jau zini, kas jādara!
- SILVA Jā, jā... Nē! Kas man jādara?
- LAIMONIS Tu esi pārkarsusi? Dari visu kā pēc reglamenta! Saproti?
- SILVA Jā... Pēc reglamenta. Saprotu, saprotu...
- LAIMONS Ejam! Ja kāds zvana, saki, ka visi ir aizgājuši uz fronti.
- SILVA Es zinu, zinu... Ejiet!
- ANNIŅA Vai tu iesi, slīmest! Jaunieši grib parunāties.
- LAIMONIS Jaunieši! Dažam labam jau pliks pauris metas, bet tu – jaunieši! Tad jau arī es esmu jaunietis!
- ANNIŅA Es vēl lecktis gribu apsegt. Drīz atkal nāks prečinieks. Mums jābūt atpakaļ!

- LAIMONIS Ta ne sūda mums nav jābūt! Nu, kas notiks, ja es tur to karodziņu nevicināšu? Aiztesīsies tāpat „ke beņi – feņi”! Lai tie brauc ellē!
- ANNIŅA Kā tad! Kas tad tev... Man jau būs tās ziepes!
- LAIMONIS Silva, ja kas, palaidīs! Vai ne?
- SILVA Jā...
- LAIMONIS Tad tik velcies, karalien! Vēlāk uzklāsim galdu uz perona. Saliksim sveces un atkal pasēdēsim kā Parīzē! Tu Parīzē esi bijis?
- EGONS Nē.
- LAIMONIS Tad tagad būsi. Pasēdēsim kā miljonāri.
- ANNA Kusties, kusties... Ieraudzīs kāds un pateiks priekšniecībai.
- LAIMONIS Nu, lai saka! Ko viņi vairs var mums padarīt? Drīz te novilks drāšu žogu caur tavam mazdārziņam. Uzliks automātiskos „šlagbaumus” un tu vairs nebūsi vajadzīga. Varēsi tupēt dillēs. Pasažierņiekus noņems no trases, vecie apmirs, jaunie aizbrauks... Tad tu redzēsi! Labi... Tu mani nebiksti!
- ANNIŅA Pagaidi! Tu taču atkal neesi uzlicis galvā savu cepuri!
- LAIMONIS Kāda mārūtka dēļ man šinī karstumā vajadzīga cepure?
- ANNIŅA Bet nāk taču vakars!
- LAIMONIS Lai viņš nāk! Es viņu te neesmu lūdzis. Ejam, ejam... Atcerējos! Paklau... Es tev visu laiku gribēju pajautāt – kur tu tik ilgi biji, ka tik ātri atnāci?
- ANNIŅA Nu, nav tev miera! Ejam, ejam!
- LAIMONIS Kur tu biji pazudis visu šo laiku?

- ANNIŅA Vai tad tu neredzi – mēs te esam lieki! Kusties!
- LAIMONIS Pati kusties! Man liekas, ka tev vajag iedzert kādu šņabi!
- EGONS Es nelietoju alkoholu.
- LAIMONIS Tur jau ir tā nelaime! Vakarā noteikti iedzer. Galva noskaidrosies. Man tikai aprūcies. Palikusi tikai joda tinktūra un „zeļonka”.
- ANNIŅA Jo vecāks, jo stulbāks!
- LAIMONIS Es gatavojos pašvaldību vēlēšanām... Vienīgi miesās nekādīgi nesanāk pieņemties. Tu mani nebaro!
- Abi aiziet.*
- 6.aina*
- Silva un Egons stāv viens otram pretim un klusē.*
- SILVA Man jāpadomā. Aizej uz veikalu!... *Sniedz viņam piecus latus, Egons paņem.* Nopērc divas pudeles kvasa, ledu un pussaldo vīnu un... un saldo plātsmaizīti! Tad vēl paskaties mazos buljona kubiciņus. Paņem divus... Nē, trīs. Tualetes papīrs arī beidzies.
- EGONS To lētāko?
- SILVA Jā. *Pauze.* Kur tu agrāk biji?
- EGONS Ko?
- SILVA Ej vien! Es ar sevi runāju.

Egons aiziet. Silva viena. Dzirdams, ka iekštelpā kāds runā pa skaļruni, zvana telefons. Silva nereaģē. Tumsa.

7.aina

Ir pievakare. Laimonis, Anniņa. Nāk Miķelis. Vienā rokā plastmasas maisiņš ar iepirkumiem, ar otru stumj Egonu.

- MIĶELIS Laimoni! Paskaties, kas te atnācis! Mums ir ciemiņš!
- ANNIŅA Kur tu redzi ciemiņu?
- MIĶELIS Āreče! Silvas brūtgāns!
- EGONS Es jau tikai...
- MIĶELIS Viņš tikai pačurāt ir atnācis! Laimi! Stiep šurp galdu! Svinam! *Anniņai.* Gribēju no tevis izlūgties kādu puķīti.
- ANNIŅA Dzirdēji, Laimonīt! *Miķelim.* Nu, nav man nekādas puķītes.
- MIĶELIS Bet dārzā? Tās rozā?
- ANNIŅA Brūnās?
- MIĶELIS Nu tādas kā tās, kurās siemītes dīgst, bet tikai maziņas. Nu, tie flokši, filtrē?
- ANNIŅA Tās ir samtenes.
- MIĶELIS Nu, viens pīpis! Davai, noraušu dažas.
- ANNIŅA Duraks tu esi, Miķeli! Duraks!
- MIĶELIS Paklau, Kareņina, tev ar to veco kādreiz kāds sekss sanāk ar?
- ANNIŅA Es tev neesmu nekāda Karēņina! Nu, ej taču plūc tās samtenes!
- MIĶELIS Poņal! Ņi durak! Annas kundze! *Egonam.* Nu, manu mazo draudziņ! Nāc tik šurp, riebeklīt! Iesim puķes fenderēt. Nu, nu... Es tevi iepazīstināšu ar mūsu meitiņu! Varēsi nobučot Silvu! Bet tikai uz vaiga! Filtrē? Laimon! Alu dzersi?
- ANNIŅA Nekaitini mani! Ej!

Egons un Miķelis aiziet.

8.aina

Laimonis iet atpakaļ dežūrtelpā. Anniņa viena.

- LAIMONIS Ko tu tā šķībi uz mani skaties? Jokus nesaproti?
- ANNIŅA Es viņam samtenes atļāvu saplūkt!
- LAIMNIS Tas labi!
- ANNIŅA Tu atceries kā tu man toreiz, pirmo reizi... Ar samtenēm?
- LAIMONIS Neatceros. *Pēc brīža.* Un otro?
- ANNIŅA Toreiz, tu bijī meitās?
- LAIMONIS Es nekad, nekādās meitās neesmu bijis! Neko nezinu! Beidz taču pinkšķēt! *Brīdi klusējis.* Nu, vecā! Ko tu darītu ja tev būtu tas miljons?
- ANNIŅA Priekš kam man tavs miljons!
- LAIMONIS Bet pa tūkstoti tu būtu gatava, ko?
- ANNIŅA Ko gatava?
- LAIMONIS Uzlikt man vēlreiz ragus?
- ANNIŅA Ko tu tur muldi?
- LAIMONIS Lai paliek... Pajautāt nedrīkst! *Pauze.* Kā tu domā – vai mums sanāktu?
- ANNIŅA Kas tad?
- LAIMONIS Vai sekstiņš mums... sanāktu?
- ANNIŅA Stulbais lauku vecis...

- LAIMONIS Nu, tāds maziņš! Maziņš!...
- ANNIŅA I nemaz nesapņo.
- Laimonis ieiet atpakaļ. Anna slauka asaras.*
- 9.aina*
- Nāk Silva.*
- ANNIŅA Tavējais te bija. Un tas Egons.
- SILVA Jā, es zinu! *Brīdi klusē.* Ja tev piedāvātu lielu naudu, vai tu brauktu prom?
- ANNIŅA Uz kuriem?
- SILVA Ja tev būtu iespēja aizbēgt... Aizbēgt no šejienes, tu brauktu?
- ANNIŅA Un vēl naudu iedotu? *Pauze.* Uz līdzenas vietas. Vai dienī! Lielu naudu?
- SILVA Bet Laimonis?
- ANNIŅA Kā? Ņemtu to grēka pagali līdz, saprotams.
- SILVA Bet, ja tev teiktu... Brauc, bet tikai bez... bez tā otra?
- ANNIŅA Nu nezinu! Apnicis jau viņš ir kā rūgta nāve, bet kaut kā esmu saradusi ar šito nelaimi... Lielu naudu? Cik lielu?
- SILVA Par miljonu.
- ANNIŅA Vai... Tik lielas naudas jau nemaz nav! *Pauze.* Nu, bet par kādu tūkstoti... es domāju, ka atstātu ar visām savām parpalām! Uz līdzenas vietas.
- SILVA Man viens cilvēks... Viņš mani mīl. Viņš piedāvā man miljonu un grib lai braucu līdz.

ANNIŅA Tas ar to pliko pauri? Nebrauc! Krāpnieks. Viņam nemaz tādas naudas nav!

SILVA Ir. es redzēju. Pilns lielveikala maisiņš ar naudu.

ANNIŅA Droši vien no sievas aizbēdzis un viņam tur netūrā vešiņa. *Pauze.* Tu saki nauda? Īsta?

SILVA Īsta. Es aptaustīju.

ANNIŅA Tad bandīts! Vai arī plānā prātā. *Pēc brīža.* Mīl tevi?

SILVA Jā... Tā izskatās.

ANNIŅA Tad tik brauc prom!

SILVA Bet mamma un Nika! Bet Miķelis? Ko lai es daru ar Miķeli?

ANNIŅA Šitas... Egons grib tevi precēt?

SILVA Es domāju... Jā!

ANNIŅA Nu, ko tad tu gaidi muļķe!

Nāk Nikola. Aiz viņas Alfons stumj divriteni.

NIKOLA Ko tusējat? Vecā māte apdīrsusies... Kas notiek? Man vairs nav nekāda privātā dzīve?

SILVA Tu sakopi?

NIKOLA Nē laikam! Atstāju sūdos gulēt!

Nāk Laimonis un nes galdu. Noliek uz perona.

10.aina

Miķelis. Rokās viņam samteņu pušķis, aiz viņa Egons nes krēslus.

MIĶELIS Sveiki visapkārt! Paskatieties, kas ir atnācis! Čau bambino sori! Nu, mazā čuriņa, kur tu tā aizskrēji ar savu štuceri?

NIKOLA Liec mani mierā!

MIĶELIS Ei, štucer' - atkorķē meitenēm vinčuku! Laimoni! Kur mēs esam? Monmartrā?

LAIMONIS Laimes ielejā!

MIĶELIS Tā... Mana mīļā dzīves biedre un līdzgaitniece! Āļļo! Tu mani dzirdi? Paskat, kas mums te ir ieradies! Kas, tu nepazīsti? Nāc sabučo!

Pastumj uz priekšu Egonu.

MIĶELIS Tā, tagad, Egon, buču. Tā... Tikai uz vaiga.

ANNIŅA Nu, ko bļautās! Ko bļautās! Sēžam vien nost!

Visi apsēžas ap galdu. Laimonis iznāk no durvīm. No turienes skan klusināta mūzika. Alfons atkorķē pudeli.

MIĶELIS Mana skola. Kā man patīk šī skaņa! Mīļumiņ, tu manis vairs nepazīsti? Es esmu tavas meitas autors! Tā! Vai visiem ir saliets? *Miķelis pieceļas* Nedzirdi sajūsmas saucienus un aplausus! *Laimonis aplaudē.* Paldies! Kā tev bija vārdiņš?

EGONS Egons.

MIĶELIS Atļaujiet atjaunot jūsu pazīšanos ar mūsu draugu, cīņas biedru un sponsoru – Egonu! Tā... Aplausi! Paldies. *Egonam.* Tev būs panākumi! Es tev apsolu. *Klātesošajiem.* Biju ieskrējis bodē, skatos, kas tur stāv ar sarakstiņu rokā. E-g-o-n-s! Izrādās atbraucis... Starp citu – noliecu galvu dziļā cieņā – Egonam mammīte mirusi.

EGONS Jā...

SILVA Mēs jau to zinām!

- MIĶELIS Piever mutīti, tagad es runāju!
- ANNIŅA Iedzeram! Savādāk tā kaut kā...
- LAIMONIS Pareizi! Tas nav mikrofons!
- MIĶELIS Zelta vārdi! Tātad! Egonam mammīte mirusi un viņš... Malacis, Egon! Visu cieņu! *Spiež Egonam roku.* Visu cieņu! Tā! Piecelsimies kājās un godināsim Egona mammītes piemiņu ar klusuma brīdi!...
- EGONS Nevajag, jo es jau...
- MIĶELIS Vajag, Egon! Vajag!
- Visi pieceļas. Noliec galvas. Iedzer. Miķelis noskurinās un sasit plaukstas.*
- MIĶELIS Nu, tā... Paldies! Tagad varam sēsties pie galda un iedzert uz otru kāju! Alfon! Ielej!
- LAIMONIS Kādu otru kāju?
- ANNIŅA Laimonim nelej!
- LAIMONIS Kas ir, vecā! Tu man gribi atstāt ar vienu kāju?
- Miķelis atkal paņem glāzi un pieceļas.*
- MIĶELIS Lūdzu klusumu! *Pauze.* Mēs visi atceramies Egona mammīti. Arinas tanti, mūsu matemātikas skolotāju. Sieviete ar stingru raksturu. Nepiekāpīga līdz nāvei... Kā šodien atceros!... Mūsu klasei mācībās bija tīri labi rādītāji, bet es atkal biju visu pavilcis atpakaļ, jo jāsaka... man vienmēr atradās interesantākas nodarbes par matemātiku! Un tad... Un tad garajā starpbrīdī mani skolotāja Arina lūdza ienākt metodikas kabinetā. Aizslēdza durvis un tad... Un tad, paņēma klases žurnālu un ka vilka pa seju! Nu tā, no visas sirds! Ar mīlestību! Es uzkritu medicīnas skapītim tā, ka nosķindēja vien. Knapi noturējos.

Viņa sagrāba mani aiz auss un aizkapa balsī apjautājās: „Vai tu zini par ko”? *Brīdi klusē.* Tāda bija Egona mammīte. Lai viņai vieglas smiltis!
Iedzer.

SILVA Tev jau pietiks!

MIĶELIS *Maigi.* Atpisies, ja!

SILVA Lūdzu apsēdies!

MIĶELIS Bļa, nejaucies! Padod man tos lakstus, meitiņ! Jā, jā, Tos pašus flokšus. Man bija vesela diena, kuru es pavadīju... Nav tur liegties ko vērts ...Jā, biju pie dakteriem tā kā tāds Dalai Lama, vai kā viņus tur. Nu, vot... Tā tur sēžot baltos paltrakos un čurājot pudelītēs, es nācu pie apziņas, ka mana dzīve nav nekā vērtā. Jā... Nav neviena gaismas stara šajā tumsības valstībā, ja neskaita manu ģimeni! *Noslauka asaru.*
Mana ģimene!

NIKOLA Papu! Lūdzu apsēdies!

MIĶELIS Aizver mutīti, mazā čuriņa! *Brīdi klusējis.* Mana ģimene! Sēdies, sieva!

ANNIŅA Viņa nav tev nekāda sieva!

MIĶELIS Tieši arī par to es gribu runāt. *Pēkšņi Silvai.* Bļa, apsēdies vienreiz! Zajebalo... *Izšņauc degunu piedurknē.* Tātad – mana sirds pildījās maigām jūtām un es nolēmu... Mana mīlā... Es tev nekad to neesmu teicis, bet... Kļūsti mana sieva!

Sniedz Silvai ziedu pušķi.

LAIMONIS Nu tad beidzot. Labāk vēlāk, nekā nekad!

Silva pieceļas no galda un paiet sāņus.

NIKOLA Papu!

- NIKOLA *Iet pie Silvas. Mammu! Nu, neraudi!*
- MIĶELIS Ko es tādu pateicu?
- LAIMONIS Man patika!
- MIĶELIS Tas mums viss ir jāapspiež! Kas un kā... Vai „zagsā”, vai pie altāra! *Sauc.* Nāc, iedod vienu kārtīgu buču! Nu, ko kauc! Muti ciet! Citādi varēsi pārliecināties kā uz gulšņiem zāle dīgst! *Pauze.* Ko ņirdz?
- SILVA *Smejas.* Es nevaru! Tas ir tik... Piedod, tu esi nokavējis!
- ANNIŅA Tu pasaki – cik ilgi viena sieviete var gaidīt, ko?
- LAIMONIS Nejaucies starpā!
- ANNIŅA Nē! Es neklusēšu! Kas tu domā, ka viņa kaut kāda Solvēga?
- SILVA Tu esi nokavējis! Man jau ir piedāvājums!...
- ANNIŅA Vot tā! Sapрати? Kā saka – piedāvājums, no kura ir neiespējami atteikties!
- SILVA Egon! Nu, runā!
- EGONS Nu, ko lai saka... Redzi,.. Man... Es...
- MIĶELIS Pagaidi, bratan, beidz stostīties, te nopietna štelles!
- SILVA *Egonam.* Man pateikt? Runā!
- EGONS Es viņu mīlu!
- ANNIŅA Vot tā!
- SILVA *Smejas.* Egons man ir atnesis miljonu.
- ANNIŅA Viņai miljonu piedāvā! Flirtē?

- MIĶELIS Tu seriālus esi saskatījusies? *Pauze.* Kur tev ir tas miljons? Parādi!
- Egons uzliek uz galda maisiņu un atver to.*
- MIĶELIS Ļīfiga sebe!
- ANNIŅA Dievs žēlīgais!
- LAIMONIS Anniņ... Apsēdies!
- MIĶELIS Laimon!...Ielej!
- LAIMONIS *Anniņai.* Ko sastingi? Miljonu neesi redzējusi? Katru dienu te miljardi dragā uz lielpilsētām – tuda, suda! Padumaješ!
- Miķelis strauji metas pie Egona un apkampj.*
- MIĶELIS Tu esi... Tu esi īsts čalis! Mana bērna māti novērtēji. PAR MILJONU! Nāc, es tevi nobučošu!
- SILVA Man tas miljons nav vajadzīgs! *Pauze.* Miķeli! Miķelīti, tu dzirdi mani?
- MIĶELIS Stulbā kaza! Tev piedāvā miljonu, bet tu!... Tavs vīrs ir nekur nederīgs elements. Liekēdis... Tu par mani esi padomājusi? Labi... Labi... Tur pat nav vērts! Bet par meitu? Viņai taču vēl visa dzīve priekšā! Jāzubrās augstās skolās. Nevis jāskraida ar atsegtu dibentiņu! Vai ne, bumbulīt?
- NIKOLA Papu!... Nevajag!
- MIĶELIS Lops es esmu, lops es nosprāgšu! Vismaz tu varēji izrauties! Par šitādu naudu tu varētu saposties kā Bārbija! Krunkas izpletētu, ādu novilktu... Pupus uzstutētu un visās vietās tķirļi pirļi!... Zobus varētu saskrūvēt, bļa! Nu, varbūt arī man kādu sotaku atmestu, sak' - nopērc kādu sapuvušu „opelīti”, lai no pilsētas nav ar kājām jāvelkas! Par ģimeni padomāji? Egon! Savāc to veceni un ļauj man atpūsties!

- SILVA Es tevi mīlu!
- MIĶELIS Mīlu! Mīlu!... Tā nav nekāda mīlestība!
- SILVA Mēs ar Nikolu... Mēs abas tevi mīlam!
- NIKOLA Mammu! Neraudi!
- MIĶELIS Ko pinkšķat? Vot, ka iedošu pa muti tad varēsiet bimbāt! Pavācās malā! Abas dūras! Kāda jēga no šitādas mīlestības, ja tu dzīvo kā bomzis! Es taču jau septiņus mēnešus bez darba. Ne savam pupsikam caurumus ausīs izdurt, ne lētus ķīniešu auskarus nopirkt! Egon! Saproti! Pati dūra... Ar nokarsētu lāpāmo adatu! Sūds es esmu, mēsls!
- NIKOLA Papu!...
- SILVA Neej prom!
- MIĶELIS Bet, ko es te darīšu? Starp miljonāriem. Te, šajā aklajā zarnā? A' te mani nekas netur! Pase man ir kabatā un... aidā uz Himalajiem! Maz esmu ar kājām gājis? Paej nost, ka tev saka!
- SILVA Es nelaidīšu!
- MIĶELIS Es eju! Skumji! Man ir skumji!
- SILVA Iesim mājās.
- MIĶELIS Man nav māju. Nāc atvadīsimies. *Apkampj, čukstus.* Ko tu jaucies starpā? Pa muti gribi? Tev miljonu dod, a tu! Man visu jākārto? Es ģimenes dēļ esmu gatavs savu labāko nieri atdot, bet tu!... Kur tu vilksies?
- SILVA Pie mātes. Zāles jādod.

Silva prom.

11.aina

Miķelis iet pie Egona.

- MIĶELIS *Apkampj viņu. Vecais draugs! Nāc, piesēdi. Saproties, reiz dzīvoja divi čomaki. Šamie abi divi bija sagājuši sviestā vienas vecenes dēļ. Viens bija...miljonārs, otrs slavens tenors. Un tā kādu dienu šis dziedātājs, kuram vienkārši nebija laimējies... Vienkārši Laimes Māte bija apdirsusi... Vienu dienu viņš saprata, ka viņa dzīve ir nodzīvota, sapnis ir izsapņots. *Pauze.* Viņš gribēja ierakstīt savu disku, bet kur nu! Tur vajadzēja baigi daudz „baksus”...*
- EGONS Cik tev vajag?
- MIĶELIS *Pauze.* Nu... Iedod kādus piecus simtus un beigta balle.
- EGONS Piecus simtus?
- MIĶELIS Par daudz? Nu, labi, labi... trīsimt trīsdesmit trīs... Es domāju tūkstošus. Man jau te arī būs jādzīvo. Ātrie kredīti sakrājušies, jumts ielūzis un būdā ar remonts vajadzīgs, sēta gāžas riņķī...
- EGONS To jau tu pats varēji pielabot. Naglas un āmurs tev ir.
- MIĶELIS Tu, ko! Ko tu runā! Ka dara, tad dara. Tu zini, kā es te esmu nodomājis iekārtoties? Uzcirtīšu tādu hātu, ka prieks... Bet tur pakalnā, uzblieziņu estrādi, rīko kaut Šlāgeraptauju. Tur uz augšīnā. Tu jau zini!
- EGONS Zinu. Tālāk.
- MIĶELIS Tur arī aizies naudiņa. Es pat izstrādāju biznesa plānu, bet nav jau par ko uzsākt... *Slauka asaras.* Šodien biju pilsētā, gribēju pārdot nieri.
- EGONS Nieri?
- MIĶELIS Jā... Ko tu padarīsi? Man jau ne sūda te nav. Vismaz varētu atsperties. Trīs tūkstošus solīja. Padomā – tikai trīs tūkstošus! *Pauze.* Kā tu domā – pārdot?

- EGONS Pārdod.
- MIĶELIS Bet kā es dzīvošu? Ar vienu nieri?
- EGONS Dzīvo jau cilvēki. Nepārdevi?
- MIĶELIS Sāka dīgt. Sak', tev jau nav pirmā svaiguma, daudz tur filtrēts. Gribēja par puscenu.
- EGONS Par puscenu? *Klusē.* Es tev viņu nopirkšu. Par trīs.
- MIĶELIS Kā, tik maz? Tikai trīs? Es biju domājis vismaz kādus trīsdesmit trīs... Tūkstošus, sečī? Kā, par daudz? Tu padomā, tev būs tava klasesbiedra niere. Vecās draudzības vārdā es nevaru nolaist zemāk. *Pauze* Vismaz kādu taukšķīti bonusam piesvied.
- EGONS Ne santīma! Bet bonus tev būs. Tu varēsi dzīvot tālāk ar savu nieri, neviens tev to ārā negriezīs. Ja vien...
- MIĶELIS Poņal, ņi durak. *Pēc brīža.* Skaidrā naudā? Redzi, uz pārskaitījumu es nevaru, man uzreiz tie kredīti.
- EGONS Uzraksti: „Es, Miķelis tāds un tāds, pārdodu Egonam tādām un tādām savu nieri un par to saņemu trīs tūkstošus.” Datums un paraksts.
- MIĶELIS Un tu man uzreiz noskaitīsi?
- EGONS Tā kā runājām.
- MIĶELIS *Ierauga Silvu.* Nāk debesu brūte. Un cik smuka! Nāc, nāc pie sava līgavaiņa. Es jau jūs netraucēšu. *Aiziet.*
- 12.aina*
- Nāk Silva.*
- SILVA Reiz kādā nomaļā ciematā dzīvoja meitene, kura ļoti gribēja izrauties un aizbraukt prom no šīs mazā ciematiņa, kuram garām dienām un

naktīm dārdēja vilcieni, vedot miljonus no vienas lielpilsētas uz otru. No vienas uz otru. Meitene mīlēja kādu puisi. Viņam bija ļoti skaista balss. Kad viņš dziedāja, visas skolas meitenes nāca klausīties un katra domāja, ka puisis dzied tikai viņai... Bet viņš dziedāja tikai vienai meitenei. Un meitene iemīlējās šajā huļīgānā, kurš solīja atnest zvaigznes no debesīm un vakaros dziedāja romances zem viņas logiem. Meitene sapņoja, ka reiz aizbrauks uz tāltālām zemēm un iestāsies gudrās skolās. Protams, bija vajadzīga nauda, lai izrautos no šīs dzīves, bet naudas nebija un puisis, ar skaisto balsi apsolīja, ka palīdzēs meitenei. Viņš ierakstīs skaņu plati ar savām dziesmām, nopelnīs naudu un viņi rokās sadevušies, stāvēs uz perona un gaidīs vilcienu, kas viņus aizvedīs no šejienes uz neatgriešanos, no šī Dieva aizmirstā nostūrīša, kur vilcieni skrēja garām, garām, garām un neviens neapstājās, lai aizvestu viņu uz tālām pilsētām, kurās ļaudis mācījās gudrās skolās un viņa samierinājās, samierinājās, samierinājās... Jā... Viņai bija slepens pielūdzējs, par kuru visi smējās. Viņš mīlēja meiteni. Ļoti, ļoti. Bet meitene viņu nemīlēja. Viņš gaidīja brīdi, kad viņa brauks prom, lai sekotu savai mīlestībai. Bet viņa tikai smējās par šo nelaimīgo. Smējās, jo mīlēja citu. Un reiz šis nelaimīgais mīlētājs nolēma aizbraukt. Atnāca pie meitenes un teica – Brauc man līdz. Es gribu lai tu brauc man līdz. Bet meitene teica – Noliec man pie kājām miljonu un es došos uz jebkuru pasaules malu.

EGONS Miljona viņam nebija, jo, kur gan lai viņš to ņem. Veselu miljonu. Viņš aizbrauca. Strādāja ilgi un atnesa ievīstītu šo bagātību, kuru nolika pie kājām savai mīļotajai meitenei un meitene teica...

SILVA Ir jau par vēlu. Es esmu samierinājies ar šo dzīvi. Es nekur nebraukšu. Manas smadzenes ir atmiekšķējušās, mani sapņi ir izsapņoti, mans augums ir zaudējis smudrumu, mana dzīve ir beigusies, te šajā mazajā stacijā, kuru kāds ir nosaucis šajā dīvainā vārdā par Laimes Malu, kurā dzīvo cilvēki, kuri neko negrib, tikai ēst, iedzert, kopoties... *Klusē*. Es gaidu bērnu. Es gaidu vēl vienu bērnu no tā puisa ar skaisto balsi. No tā puisa, kurš gribēja pārdot savu nieri, no

tā puīša, kurš nekad no šejienes neaizbrauks. No tā puīša, kura bērnu es nesu sevī, bērnu, kurš varbūt kādreiz, pēc daudziem gadiem atradīs savu ceļu un aizbrauks prom, lai nekad vairs neatgrieztos...

EGONS Braucam.

SILVA Es viņu mīlu.

13.aina

Nāk Miķelis. Rokās saņurcīta papīra lapa. Dod Egonam.

MIĶELIS Te būs.

EGONS Jā, jā... Paldies.

MIĶELIS Nu? *Pauze.* Naudu dod.

EGONS Kādu naudu?

MIĶELIS Par nierī. Dģengi na bočku.

EGONS Man to nevajag.

MIĶELIS Davai, nevem. Mums bija darģjums. Atdod naudu un pisies dirst.

EGONS Ē, ē, ē... Tas darģjums tiek atcelts...

MIĶELIS Bģa, es tevi nositģšu! *Tuvoģas Silvai.* Ko? Tu atsakies?

SILVA Liec viņu mierģ.

MIĶELIS *Egonam.* Aizver ģaunas! *Silvai.* Tu dzirdi, ko viņģ saka? Tu pa pisģti gribi? *Sit. Silva sabrģk. Egonam.* Spert pa muti, vai pa nierģm?

EGONS Lģdzu... Lģdzu, nevajag!

MIĶELIS *Sper Silvai. Tad pievģrģsas Egonam.* Piedod, es nedzirdģju?

- EGONS Nevajag!!!
- MIĶELIS Tu gribi, lai es viņu nositu? *Egons tuvojas Miķelim.* Ko tu mahājies? *Mēdās.* Lūdzu, nevajag!
- EGONS Liec viņu mierā!
- Palīdz Silvai piecelties un iedod maisiņu ar naudu, tad metas virsū Miķelim, kurš ieplaukā Egonu. Abi saķērušies cīnās. Iznāk Laimonis.*
- LAIMONIS Nu, nu, nu...
- MIĶELIS Aaa! *Slauka degunu.* Bļoda! Man asinis tek pa degunu.
- SILVA Neaiztiec viņu!
- MIĶELIS Sāp.
- Silva zvetē ar maisiņu Egonam pa galvu.*
- SILVA Laid viņu vaļā!
- Egons atlaiž.*
- EGONS *Apsēžas uz sola.* Piedod. Es nezinu, kas man bija uznācis.
- MIĶELIS Miers. Es teicu – miers! *Pauze.* Izvelk pudeli. Še, iedzer!
- EGONS Man... Es negribu.
- MIĶELIS Tu mani cieni?
- EGONS Jā...
- MIĶELIS Tad dzer!
- EGONS Piedod. *Iedzer.*
- MIĶELIS Kas tā dzer! Kārtīgu šļuku. Laimon!

- LAIMONIS Kas ir?
- MIĶELIS Tu ņemsi?
- LAIMONIS Uhu... *Iedzer.*
- MIĶELIS Tev pietiks!
- SILVA Iedod man ar.
- MIĶELIS Vsjo! Egon.
- EGONS Paldies, man vairs...
- MIĶELIS Obižaješ?
- EGONS Nē, es tikai...
- MIĶELIS Dzer, ka tev saka. *Egons dzer.* Davai, davai... Malacītis.
- EGONS Lūdzu, lūdzu... piedod.
- MIĶELIS Ko tu tur lūdzies, za-jebis? Mēs jau tagad bračkas. Pa, pa, pa... Kur tu tagad iesi?
- EGONS Man... galva sagriezās.
- MIĶELIS Tev vajag nomazgāt purnu. Nāc, aiziesim līdz dīķim.
- EGONS Nē. Es... Tepat...
- MIĶELIS Laimon!
- LAIMONIS Nu?
- MIĶELIS Čomam slikti. *Pauze.* Slikti viņam ir. Saprati?
- LAIMONIS *Pauze.* Sapatu.

Abi saņem Egonu aiz padusēm ved uz Laimoņa dārziņa pusi.

- EGONS Bet... Man... *Grib paņemt maisiņu.*
- MIĶELIS Ko rausties! Silvucītis pasargās. Vai ne?
- SILVA *Pēc brīža. Jā.*
- EGONS Silva!
- SILVA Jā?
- EGONS Nedod to nevienam.
- SILVA Es nedošu.
- EGONS Nevienam pašam. Saprati?
- SILVA Sapratu...
- MIĶELIS Saprata, saprata... Ejam. Vecene pasargās tavu maisiņu. Sargās tavu maisiņu. A mēs mazliet pastaigāsim. Uzmanīgi, te ir tāds kāpiens uz leju. Vot tā! Malacītis. *Silvai klusi. Gaidi tepat.*
- SILVA Ko?
- MIĶELIS Es teicu – gaidi maita!
- Viņi aiziet. Silva viena.*
- 14.aina*
- Tālumā dzirdams lokomotīves svilpiens. Tuvojas vilciens. Iznāk Anniņa, viņai rokās karodziņš.*
- ANNIŅA Laimon! Kur ir Laimonis? *Silvai.* Kas noticis?
- SILVA Nekas.
- ANNIŅA *Pēc brīža. Vai dieviņ!*

SILVA Turi muti!

ANNIŅA Ko? *Pēc brīža*. Vai dieviņ!

SILVA Tu turēsi muti.

ANNIŅA Es jau neko. *Apsēžas uz soliņa*. Ak, kungs Jēzu, apžēlojies!

SILVA Aizveries. *Paņem karodziņu*. Dod man.

ANNIŅA Vai dieviņ! Kā mēs tagad dzīvosim? *Pēc brīža*. Kā mēs tagad dzīvosim!!!

Tuvojas ātrvilciens. Silva signalizē. Garām traucas vagoni. Pēc brīža dzirdams lokomotīves brīdinājuma signāls, tas bremzē, pēc tam atkal uzņem gaitu.

15.aina

Vilciens ir aizgājis. Ne Silvas, ne Anniņas vairs nav uz perona. No dežūrtelpas skan radio. Nāk Nikola un Alfons.

ALFONS Apsēdīsimies!

NIKOLA Ko vēl ne... *Pauze*. Kas tur notika?

ALFONS Atkal kāda mežacūka izskrēja uz sliedēm, vai arī stirniņa.

NIKOLA Nabaga stirniņa.

ALFONS Vajadzētu savākt. *Pieceļas*. Mēs te visi varētu kādu nedēļu noēsties gaļu.

NIKOLA Sēdi.

ALFONS Ko?

NIKOLA Lai papus savāc.

Abi klusē. Alfons apsēžas, skatās uz Nikolu, tad apliek roku viņai ap plecu.

ALFONS Forši spēlē, ne?

NIKOLA Kas tas ir?

ALFONS Tā ir... Laikam klasika... *Pauze.* Ko smeijies?

NIKOLA Klasika... Kaut kāds sviests.

ALFONS Nu, jā... *Pauze.* Tu tā smaržo...

NIKOLA Es? Smaržoju?

ALFONS Jā...

NIKOLA Stulbais. Es nemaz neesmu sasmaržojusies... Pēc kā?

ALFONS Pēc vasaras. Pēc ezera. Pēc...

NIKOLA Nu, pēc kā vēl?

ALFONS Pēc zvaigžņotas debess... Pēc ķiršiem.

NIKOLA Pēc ķiršiem? Stulbais... Kas man smaržo pēc ķiršiem?

ALFONS Lūpas.

NIKOLA Bļa, ko tu dari?

ALFONS Es gribu pagaršot.

NIKOLA Pat nemēģini... Norausies!

ALFONS *Skūpstā viņu.* Tu esi... Tu esi tik garšīga!

NIKOLA Tiešām?

ALFONS Jā...

NIKOLA Tad... Pagaršo vēl!

Abi skūpstās. Tālumā dun vilciens.

Beigas